

σπουδὰς ὑμῶν ἐξ ἴσου χαίρουσιν ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ὑμῶν ἐπιτυχίᾳ.
 Ἐγὼ δὲ ὁ κοσμητὼρ τῆς Σχολῆς ἀπὸ καρδίας συγχαίρω ὑμᾶς καὶ
 ἀπονέμω ὑμῖν τὸν τίτλον διδάκτορος μετὰ τὸν βιβλίον πεμφθῆναι
 «Ἄριστα».

Αἱ ἀδελφαὶ Παναγιωτάτου εἶνε νεώταται· ἡ Ἀγγελικὴ μόλις
 εἴκοσι τριῶν καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα εἴκοσιν ἑνὸς ἐτῶν. Κατάγονται ἐκ
 Κεφαλληνίας. Ἦδη, ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου, συμπλη-
 ροῦσι τὰς ἰατρικὰς τῶν σπουδῶν ἐν ταῖς κλινικαῖς τῆς Βιέννης
 καὶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τῶν αὐτοῦ πατριαρχῶν τῆς ἰατρικῆς, τὴν
 ὁποίαν δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ τιμῆτωσιν ἐπαξίως, ὡς ἐτίμησαν
 ἤδη τὸ φύλον, εἰς ὃ ἀνήκουσι καὶ τὸ ἐλληνικὸν ὄνομα, ὅπερ φέ-
 ρουσιν.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΚΟΚΚΑΛΑ

ΜΕ τὸ κεφάλι ξέσκεπὸ, με σταυρωμένα χέρια
 στέκει ὁ γυιὸς δακρῦζοντας, ἔμπρὸς ἑστάνοιγμένο μνήμα
 ὁ νεκροθάπτῆς σιωπηλὸς τὸ χῶμα ἀνασκαλαύει
 δίπλα προσεύχεται ὁ παπᾶς καὶ κλαίει τὸ κυπαρίσσι.

Ἄπὸ τὸ βάθος σέρνεται ἔς τ' ἄστρο τῆς ἡμέρας πάλι
 τὸ χρυσομένο φέρετρο, μαῦρο, σαθρό, λυωμένο.
 Τ' ἀνοίγουν, σκόρπια κόκκαλα λυμένα ἀπ' τοὺς ἀρμούς των
 τὸν ἄνθρωπον ποῦ βάσταξαν με πίκρα μαρτυροῦνε.

Ἦτανε μάνα μιὰ φορὰ ποῦ βάσταξε στὰ σπλάχνα
 τὸ νεῖο ποῦ τώρα κλαίγοντας φιλά τὴν ἄσπρη κἀρα·
 Ἦτανε σῶμα με ζωὴ! καὶ τώρα ποιὸς μαντεύει,

ἀπ' τὸ γυμνὸ τὸ σκέλεθρο ποῦ θυμιατοῦν καὶ πλένουν,
 τὸ βλέμμα τὸ χαϊδευτικὸ, τὸ χρυσολόγο στόμα,
 τὴ μάνα τὴν ἀτίμητη, με τὴ χρυσὴ καρδιά της;

Ἄπὸ τῆς «Νύχτες».